

Ελένη Τσαλιγοπούλου στο TheOpinion: «Η παράδοση, αυτήν τη στιγμή, είναι in!»

---

 theopinion.gr/synenteykseis/eleni-tsaligoroyloy-sto-theopinion-i-paradosi-aytin-ti-stigmi-einai-in

Δέσποινα Δαϊλιάνη

23 Μαΐου 2024

Η μουσικο-θεατρική συμπαραγωγή του ΚΘΒΕ με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρών, «Μαρίκα με είπανε – Μαρίκα με βγάλανε», επιστρέφει στη Μονή Λαζαριστών (Σκηνή «Σωκράτης Καραντινός») από την Πέμπτη 23 Μαΐου.

ADVERTISING

Μαρίκα είναι η Παπαγκίκα, Μαρίκα είναι η Νίνου.

Για το έργο, όμως, «Μαρίκα με είπανε – Μαρίκα με βγάλανε», Μαρίκα είναι κάθε γυναικεία μορφή του πρώτου μισού του 20ου αιώνα, που επηρέασε το Ελληνικό Λαϊκό και Ρεμπέτικο τραγούδι.

Κυρία Τσαλιγοπούλου, «κλείνετε το μάτι», γενικότερα, σε παραστάσεις που δεν είναι αμιγώς μουσικές, αλλά συνδυάζουν και το θεατρικό κομμάτι.

Το θέατρο έρχεται και «βάζει τα γυαλιά» σε μας τους τραγουδιστές. Είναι μια πάρα πολύ υψηλή τέχνη, κι απ' τον τρόπο που ξεκινάει να γίνει με το φοβερό πάθος όλων των ανθρώπων, χωρίς να βγάζουν λεφτά. Κανένας δεν βγάζει λεφτά, παίζοντας θέατρο. Είναι φοβερό αυτό! Ωρες ατελείωτες, μέρες ατελείωτες, δύο μήνες προβών για να πάρεις έναν βασικό μισθό.

Αναφέρομαι στους νέους ανθρώπους, που ασχολούνται με το θέατρο. Κι αν δεν μπορούν να παίξουν και να έχουν έναν ρόλο στην τηλεόραση, δεν πρόκειται να βγάλουν χρήματα. Κι όλους αυτούς τους χειροκροτούν, μία φορά, στο τέλος της παράστασης. Ενώ, τους τραγουδιστές, μας χειροκροτούν κάθε τρία λεπτά.

Το θέατρο, λοιπόν, είναι μια πάρα πολύ υψηλή τέχνη, την οποία την «παίρνει ο αέρας». Όπως και τη ζωντανή μουσική, τα live. Αυτή, βέβαια, μπορείς να την καταγράψεις. Υπάρχουν τα βιντεάκια πια, ο τρόπος επικοινωνίας μέσα από τα social, όπου ο κόσμος έρχεται και το social, ουσιαστικά, μήνυμα έχει περισσότερη αξία από το ίδιο το live. Ανεβάζοντας λίγα δευτερόλεπτα από ένα live γίνεται ένας «ντόρος», στο θέατρο αυτό δεν μπορεί να συμβεί.

Παρόλα αυτά θεωρώ ότι, η τέχνη του θεάτρου, είναι πολύ πιο σημαντική και βαθύτερη. Και χαίρομαι πάρα πολύ κάθε φορά, που μου δίνεται η δυνατότητα να παίρνω μέρος σε μουσικο-θεατρικές παραστάσεις.

Ο Γιώργος ο Ανδρέου έγραψε συγκλονιστικές μουσικές συνθέσεις. Το έργο δεν είναι μόνον λυρικό, έχει και λαϊκά μοτίβα μέσα και αυτό το κάνει ακόμα πιο ενδιαφέρον. Ο Ιωάννου έγραψε ένα εξαιρετικό κείμενο, που υμνεί τις ζωές όλων των γυναικών. Μιλάει, γενικά, για όλες τις Ελληνίδες τραγουδίστριες και τα δεινά τους μέχρι και τη δεκαετία του '70. Και ο τρόπος που «φωτίζει» ο σκηνοθέτης το κείμενο, αυτό είναι μεγάλη «μαγκιά».

Γυναίκες οι οποίες, τότε, «μάχονταν» και με μεγάλο «ταμπουκά» κατάφεραν να διεκδικήσουν μια θέση στο μουσικό πάλλο...

Βέβαια! Οι γυναίκες τραγουδούσαν, εκείνα τα χρόνια, λόγια και κείμενα που ήταν «αντρικά». Το θέμα ήταν ποιες άντεξαν να το καταφέρουν όλο αυτό.

Και δεν ήταν μονάχα αυτές που γνωρίζουμε. Ξέρεις πόσες άλλες δεν άντεξαν, γιατί οι κοινωνίες δεν μπόρεσαν να το «σηκώσουν» αυτό; Η γυναίκα που τραγουδάει, δεν είναι για σπύ! Αυτό υπήρχε πάρα πολύ έντονο μέχρι και τα δικά μου χρόνια.

Το βιώσατε, δηλαδή, κι εσείς στο περιβάλλον σας;

Στο οικογενειακό. Η γιαγιά μου, ας πούμε, μού έκανε bullying: «Ντροπή, θα γίνεις ντιζέζ!» και άλλα τέτοια. Η γυναίκα δέχτηκε πόλεμο. Έδωσε πολλές απανωτές μάχες και κέρδισε τον πόλεμο.

Το να είσαι γυναίκα τραγουδίστρια, ήταν πολύ δύσκολο. Αλλά όταν πετύχαινε αυτό, «τύφλα να 'χαν» όλοι οι άντρες!

Τυγχάνει τραγούδια που συμπεριλαμβάνονται στην παράσταση, να τα ερμηνεύετε και στις μουσικές σας εμφανίσεις;

Δεν είναι τυχαίο ότι έχω αυτόν τον ρόλο. Ο ρόλος μου είναι η Σμύρνη κι η παράδοση, και με έχουν καθορίσει κι ως τραγουδίστρια. Η παράδοση, ίσως, περισσότερο, γιατί μεγάλωσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον.

Δηλαδή, το «Θα σπάσω κούπες», «Ο ντόκτορ», «Τα παιδιά της γειτονιάς σου», «Η παξιμαδοκλέφτρα», το «Τι σε μέλλει εσένανε» και δεκάδες άλλα που τα λέω στα live μου τα τελευταία τριάντα πέντε χρόνια, είναι τα τραγούδια που λέω ως Μαρίκα Παπαγκίκα.

Αυτή η μουσική «ανθίζει». Όσο «γκρινιάρηδες» και να είμαστε –γιατί, με την εξέλιξη, δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα καλά- η παράδοση είναι πάρα πολύ ενεργή, αυτήν τη στιγμή, από τους νέους. Η παρουσία της είναι έντονη, σε βαθμό που την ξανακάνει μεγάλο hit.

Αυτό το υλικό, όμως, είναι τόσο διαφορετικά δοσμένο μέσα στο θέατρο. Πολλές φορές, δεν σου κρύβω, ότι τα «μπήγω» πάνω στη σκηνή. Είναι, πραγματικά, πολύ συγκινητικό!

Θα μου ονοματίζατε κάποιο συγκρότημα ή τραγουδιστή της νεότερης αυτής γενιάς, που «εκπροσωπεί» την παράδοση;

Το δικό σας συγκρότημα, «Λωξάντρα», «ανθίζει» τα τελευταία χρόνια. Οι VIC... Υπάρχουν απ' όλη την Ελλάδα γκρουπ, που παίζουν υπέροχα «πειραγμένα» δημοτικά τραγούδια.

Η Μαρίνα Σάπτι είναι ένα πρόσωπο από αυτήν τη γενιά. Τραγουδάει τον «Αλεξανδρή» και τα κοριτσάκια και τα αγοράκια, από δεκαπέντε μέχρι είκοσι πέντε, ξέρουν τον «Αλεξανδρή» απ' έξω κι ανακατωτά. Η παράδοση, αυτήν τη στιγμή, είναι in!

Από τον τρόπο, λοιπόν, που βιώνετε την ιστορία και μέσα από τον ρόλο που υποδύεστε, θα μοιραστείτε μαζί μας τα πιο «φωτεινά» σημεία της;

Μέσα από αυτήν την ιστορία δεν μιλάμε μόνον για τις δύο τραγουδίστριες, τη Μαρίκα Παπαγκίκα και τη Μαρίκα Νίνου. Αν κι ο Ανδρέου ξεκίνησε να γράφει για τη Μαρίκα Νίνου, επειδή ήταν ακροβατίσσα.

Αλλά για όλες αυτές τις γυναίκες που προσπαθούσαν, «ακροβατώντας», να ισορροπήσουν τις πολύ δύσκολες ζωές τους. Με εξαίρεση, ίσως, την Παπαγκίκα, ειδικά στα πρώτα χρόνια που έκανε με τον άντρα της ένα θεαματικό καφέ-σαντάν στο Μανχάταν. Μιλάμε, τώρα, για ιστορικό μαγαζί. Οι υπόλοιπες, στην Ελλάδα και σε άλλα μέρη, δούλευαν σε κάτι πολύ μικρά μαγαζάκια, χωρίς μικρόφωνα, με άντρες κυρίως γύρω τους... Οι καταστάσεις που βίωναν, η πείνα... Τι πέρασαν αυτές οι γυναίκες για να κρατηθούν στο πάλκο!

Είναι ωραίο να γίνονται, κατά καιρούς, τέτοιου είδους παραστάσεις. Γιατί, έτσι, υπάρχει μια σχέση με το διαχρονικό τραγούδι, με την ταυτότητα της Ελλάδας μέσα από το τραγούδι. Τονίζουμε τον Ελληνικό πολιτισμό μέσα από τη διαχρονικότητα. Παίρνουμε το νήμα, δηλαδή, και καταλαβαίνουμε από πού προερχόμαστε και πού πάμε!

Πληροφορίες

«Μαρίκα με είπανε – Μαρίκα με βγάλανε»

Ιστορίες γυναικών του Λαϊκού Τραγουδιού

Μονή Λαζαριστών – Σκηνή «Σωκράτης Καραντινός» (Κολοκοτρώνη 25-27, Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης)

Ημέρες και ώρες παραστάσεων (από 23/05 έως 01/06): Τετάρτη στις 19.00, Πέμπτη – Παρασκευή στις 21.00, Σάββατο στις 18.00 & 21.00, Κυριακή στις 19.00

Ηλεκτρονική προπώληση εισιτηρίων: more.com

Για πληροφορίες και τιμές εισιτηρίων: ntng.gr

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 2315 200 200

Διάρκεια: 120 λεπτά (με διάλειμμα)

Κατάλληλο για θεατές άνω των 8 ετών

Συντελεστές

Θεατρικό κείμενο: Οδυσσέας Ιωάννου

Σκηνοθεσία: Αστέριος Πελεκής

Σκηνικά: Δανάη Πανά

Κοστούμια: Νίκος Χαρλαύτης

Μουσική Σύνθεση – Ενορχήστρωση: Γιώργος Ανδρέου

Χορογραφίες: Στέλλα Εμίνογλου

Φωτισμοί: Στέλιος Τζολόπουλος

Video & Graphics: Mike Rafail

Βοηθοί σκηνοθέτη: Λίλη Αδρασκέλα, Εύη Σαρμή

Βοηθός φωτιστή, στο πλαίσιο πρακτικής άσκησης: Τουλίν Οσμάν

Συμπαγωγή: ΚΘΒΕ – ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρών

Διανομή

Λίλη Αδρασκέλα (Κλωθώ)

Παναγιώτα Βιπετζάκη (Κόρη)

Ηρώ Δημητριάδου (Ατροπος)

Εύη Σαρμή (Χαρτορίχτρα)

Χρύσα Τουμανίδου (Λάχεσις)

Έκτακτη αντικατάσταση: Εύη Κουταλιανού

Τραγουδίστριες – Ερμηνεύτριες

Μαρίκα 1: Κορίνα Λεγάκη

Μαρίκα 2: Ελένη Τσαλιγοπούλου

Μουσικοί επί σκηνής

Τραϊάνος Αλμπανούδης (κοντραμπάσο)

Γιώργος Ανδρέου/Σάκης Κοντονικόλας (πιάνο)

Μαριάνθη Θεμελή (τρομπέτα)

Βαγγέλης Καλαμαράς (ντραμς)

Χρήστος Μακρής (φλάουτο)

Πάυλος Παφρανίδης (μπουζούκι)

Ζωγράφος Σταυρίδης (ακορντεόν)

Σπύρος Χατζηκωνσταντίνου (κιθάρα)

Κωνσταντίνος Σακαρέλης/Γιώργος Πουλιανίτης (όμποε)